

СПРАВА «СУРІКІВ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF SURIKOV v. UKRAINE)

(Заява №42788/06)

Стислий виклад рішення від 26 січня 2017 року

У 1997 році заявник звернувся до директора державного підприємства із заявою зарахування у кадровий резерв для підвищення до посади, яка відповідала його дитини інженера-поліграфіста. Заявник не отримав відповіді та у 2000 році повторно звернувся цією ж заявою, на яку отримав відмову. У зв'язку з цим заявник звернувся до Центрального районного суду м. Сімферополя (далі — районний суд) із позовом про виконання зобов'язань щодо забезпечення його роботою.

Під час провадження підприємство пояснило свою відмову, зокрема, тим, що у 1997 році заявника за станом психічного здоров'я було звільнено з військової служби. У 2000 році відділ кадрів підприємства отримав від райвійськкомату довідку, яка це підтверджувала. Районний суд відхилив позов заявника, вказавши, що просування працівника до служби відносилось до компетенції роботодавця. Це рішення було залишене в силі Верховним Судом Автономної Республіки Крим.

У 2002 році за направленням підприємства заявник пройшов медичне обстеження та отримав довідку про придатність до роботи інженером. У 2006 році його було призначено на посаду інженера-поліграфіста.

У період з 2000 до 2006 року тривало цивільне провадження за позовом заявника до підприємства про захист честі, гідності, ділової репутації та відшкодування шкоди у зв'язку із ствердженням незаконним збиранням, використанням та поширенням особистих даних формації заявника про стан його здоров'я. Позов заявника був відхилений судами інстанцій. У 2006 році заявник звернувся із цивільним позовом до директора підприємства, начальника відділу кадрів та свого керівника, стверджуючи про незаконність щодо опрацювання інформації про стан його здоров'я. У задоволенні цього та поданих позовів заявнику було відмовлено.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтею 8 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод (далі — Конвенція), що його роботодавець незаконно збирав, зберігав та поширював особисті дані, рідку та недоречну інформацію, що стосувалась психічного здоров'я заявника під час розгляду його заяви про підвищення у посаді. Також він скаржився, що роботодавець незаконно і несправедливо розкрив цю інформацію колегам заявника та під час відкритого засідання. За статтею 6 Конвенції заявник скаржився, що національні суди не розглянули його головні аргументи, які він навів в обґрунтування своїх вимог під час розгляду справи за позовом до його роботодавця. Заявник також скаржився на тривалість провадження у справі за позовом до його роботодавця.

Розглянувши скарги заявника Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі було порушення статті 8 Конвенції у зв'язку із збиранням і поширенням інформації про психічний стан здоров'я заявника, а також її використання для прийняття рішення щодо підвищення заявника у посаді. Європейський суд, серед іншого, вказав, що чинне законодавство, яке застосовували та тлумачили національні суди у цій справі, дозволяло зберігати та поширювати дані пов'язаних зі здоров'ям заявника протягом досить тривалого періоду часу і використання для цілей, не пов'язаних з первинною метою їх збирання.

Щодо оприлюднення особистої інформації про психічний стан здоров'я заявника іншими особам, Європейський суд вказав, що національні суди не надали відповідних статистичних причин, які б обґрунтували необхідність оскаржуваного заявником втручання.

Розглянувши скаргу заявника за статтею 6 Конвенції Європейський суд дійшов висновку, що національні суди не дослідили належним чином важливі аргументи заявника, він навів із посиланням на статтю 32 Конституції України та ряд інших важливих положень. У зв'язку з цим Європейський суд констатував порушення статті 6 Конвенції.

Скаргу заявника на тривалість розгляду справи за позовом до його роботодавця Європейський суд визнав неприйнятною у зв'язку з її необґрунтованістю.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятними скарги за статтею 8, а також скарги за статтею 6 Конвенції, щодо відмови національних судів розглянути доводи заявника по суті, а решту вимог у заяві — неприйнятними;

2. *Постановляє*, що було порушення статті 8 Конвенції;

3. *Постановляє*, що було порушення статті 6 Конвенції;

4. *Постановляє*, що

(a) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відносно до підпункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити за заявником суму в 6 000 (шість тисяч) євро; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, а також суму будь-якого податку, який може нараховуватись;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку заявнику щезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі, який визначено в національному законодавстві держави-відповідача, але не менше ніж до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».